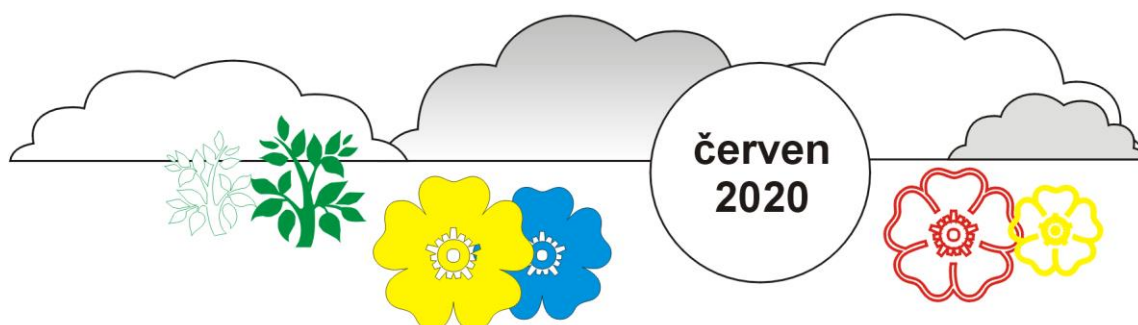

Starohobezský

SLON

K
Í
N
D
O
V
Ú

Každý červen se loučíme plni dojmů z posledního školního měsíce, kdy máme za sebou výlety a mnohé další akce. Letos je to jiné. Situace nám nedovolila zažít tradiční společný pobyt ve škole, a tak jsme byli o mnohé zážitky ochuzeni. Získali jsme ale zážitky jiné. O nich si budeme povídat v dalším školním roce, abychom vyhodnotili situaci od března do června, které jsme byli svědky i účastníky zároveň. Ale to si ponechme na září. V tuto chvíli nabízím vaše názory na dálkovou výuku, kde byste chtěli prožít prázdniny nebo vzpomínky na pobyt v naší škole od děvčat z 9. třídy. Děkuji všem, díky nimž Slon vycházel od března do června. Všechna čtyři čísla vycházela zásluhou těch, kteří pracovali a plnili úkoly i ve ztížených podmínkách. Velmi si toho vážím. Přeji vám zajímavé prázdninové dny a zasloužené dvouměsíční volno.

Slon

Jak jsem prožívala pandemii...

Někdy jsem byla doma, někdy u tety v Písečné. Úkoly jsem si dělala sama, ale občas mi pomáhala sestra. Sestra pracovala na počítači a já na telefonu, mám Samsung 8. Nejtěžší pro mě byla matematika. Konference mě moc nebavily, lepší je chodit do školy. Proto jsem nyní ve škole. Po vyučování jsme děda, tatka, sestra a já vařili oběd. Potom jsme se sestrou chodily ven, třeba jsme skákaly na trampolíně a dokonce i dělaly salta. Se sestrou jsme se občas i hádaly, ale vždycky jsme se udobřily. Zrovna včera jsme spolu vytvářely muffiny. Všichni si na nich doma pochutnali. Však je mám dneska ve škole ke svačině. Také jsem se celou dobu starala o tři kočky. A přečetla jsem jednu knížku. Má název Záchrana malé zebry a objednala jsem si ji u nás ve škole. Kniha byla moc fajn.

Šarlota

Kam bychom jeli na prázdniny? A jaká bude realita?

- Filip:** Vysněné místo nemám, s rodinou pojedeme někam po republice.
- Pavel:** Já bych jel do Ameriky, ale buď sám, nebo s těmi, kdo nebudou mít rodiče. Ve skutečnosti nevím, kam pojedeme, ale já bych byl nejraději doma.
- Radek:** My jezdíme do Chorvatska a tam se mi líbí. Letos tam asi nepojedeme, možná se podíváme na Šumavu.

- Honza:** Já bych jel rád k moři nebo na chatu, kde bych odpočíval aspoň 14 dní. Bohužel asi nikam nepojedeme. Takže ve skutečnosti budu doma, ale doma je stejně nejlíp. Ale určitě se podívám k babičce.
- Sabina:** My letos do ciziny nepojedeme, ale nijak mi to nevádí. Já budu jezdit s kamarády do různých měst a s rodinou pojedeme určitě na výlety po České republice.
- Nikola:** My jsme chtěli jet do Chorvatska, ale asi nepojedeme. Budeme doma u rybníku, v bazénu nebo budeme jezdit na výlety.

- Irča:** Nejráději bych jela hodně daleko a sama. Ve skutečnosti budu doma, u babičky a někde na brigádě.
- Aneta:** Já bych si ráda jela odpočinout někam k moři. Ve skutečnosti pojedu maximálně do ledničky a zpátky do postele. Nejdále se podívám ke koním.
- Simona:** Nejráději bych se jela podívat do Ruska. Mám ráda ruštinu a celkově se mi ta země líbí. Ve skutečnosti pojedu do Německa, protože matčin přítel tam má rodinu. Jinak budu doma. Ale chtěla bych se přes prázdniny vidět se svou třídou.
- Danka:** Letos nepojedeme nikam. Všude dobře, ale doma nejlíp.
- Verča:** Nevím, kam pojedeme, ještě jsem se o tom s rodiči nebavila.
- Šimon:** My letos budeme cestovat po České republice. A taky už mám brigádu: budu pracovat jako skladník v Jednotě.
- Hanka:** Chtěli jsme jet do Benátek, ale vzhledem k situaci budeme cestovat po Česku.
- Martin:** Letos budeme doma, asi nikam nepojedeme. Ale kdybych měl tu možnost, chtěl bych se podívat do Černobyli. Zajímá mě historie místa, výbuch a to, co je tam nyní. Ano, film jsem viděl.
- Terka:** Tento rok nikam nepojedeme a ani jsme to neplánovali. Na nějaké výlety ale vyrazíme.
- Natálka:** My budeme jezdit po českých hradech a zámcích.
- Ela Š.:** My pojedeme za památkami do Prahy, ale blíže jsme o tom doma ještě nemluvili.
- Šarlota:** My nikam nepojedeme, budeme doma, tam je nejlépe.
- Veronika:** Já bych se chtěla podívat do Řecka, ale budeme jezdit po republice.
- Karolína:** My jsme o tom doma ještě nemluvili.
- Ilonka:** Moje maminka ráda cestuje, je to její koníček, a tak pojedeme po hradech a zámcích. 6 dní budeme v autokempu v České Skalici a navštívíme Častolovice, Opočno, Rychnov, obří akvárium v Hradci Králové a další místa včetně Krkonoš, kde si projdeme Stezku korunami stromů.
- Jirka:** Já bych jel do Polska do Katowic. Tam se odehrává děj hry, kterou už rok a půl hrají se svými kamarády. Hráči jsou třeba z Anglie, Ameriky a Ruska a domlouváme se anglicky.

Kdybych měl tři přání...

Osmáci dostali za úkol zamyslet se nad tím, co by chtěli, když by se vyskytla možnost mít tři přání. Který úkol vás zaujal nejvíce?

Filip:

Každý řekne, že chce nekonečno peněz, nový dům nebo něco podobného. Já bych si nejvíce přál mít tu moc, že když pomyslím na cokoliv, tak to bude přede mnou.

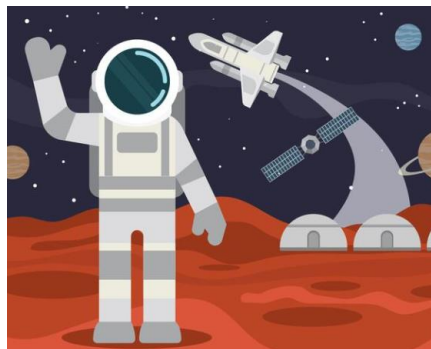
Třeba si řeknu, že bych chtěl nový dům. Bum a je přede mnou. Jako druhé přání bych chtěl umět se objevit tam, kde chci. Třeba chci být v Praze. Bum a jsem tam. Nebo chci vidět, jak to asi vypadá na Eiffelově věži. Bum a jsem tam. A jako třetí přání bych si přál mít nekonečno přání. Takže bych mohl mít to, co chci, kdy a kde chci. Takže bych se stal tím nejmočnějším a klidně i nejbohatším člověkem na světě. A mohl si dělat to, co chci, a nic by mě neomezovalo.

Kuba:

1. Moc bych se chtěl dostat na rybářskou školu, protože mě rybařina baví a chtěl bych se posunout trochu dál, třeba na porybného nebo pracovat na sádkách. 2. Chtěl bych dům u rybníka nebo u řeky. Každé ráno se koukat na tu klidnou vodu a slyšet, jak žáby kvákají, protože příroda po ránu je tam krásnější než ve městě. 3. Ale nejvíc bych si přál, aby byla naše celá rodina zdravá. Hlavně děda, protože už mám jen jednoho. Chtěl bych, aby k nám mohl jezdit každý měsíc na oběd a abychom spolu slavili narozeniny, Vánoce a trávili dovolené.

Honza:

Moje první přání je jednou letět na planetu Mars. Zajímalo by mě, jak to tam vypadá. Taky jaké tam jsou podmínky pro život. Moje druhé přání je mít svůj vlastní stroj času. Chtěl bych se podívat do budoucnosti nebo do minulosti. Moje třetí přání je z těchto přání nejdůležitější. Přál bych si, aby naše planeta Země byla o něco čistší, protože kdykoliv jdu kolem silnice nebo jsem v lese, vidím odpadky. To se mi nelíbí, člověk se kvůli tomu bojí někam jít.

Nikola:

První přání by bylo, aby má rodina byla zdravá. Mé druhé přání je, aby se celý můj pokoj skládal jen z postele. A mé poslední přání je, abych se mohla podívat zblízka na naši zeměkouli, jak vypadá. Třeba jsou ve vesmíru nějaké bytosti.

Pavel:

Já bych chtěl mít tělo, které nepotřebuje vzduch a umí létat. Mohl bych si tedy proletět všechny světy. Moje druhé přání by byla schopnost cestovat v čase. Aspoň

bych mohl napravit všechny své chyby. Chyby jak v testech, tak v životě mimo školu. Mé třetí přání je mít normální klasickou práci, rodinu a hlavně klid. Rodinou myslím manželku a děti, potom mít i vnoučata. Klasickou prací myslím třeba tu v kanceláři nebo klidně z domova.

Radek:

Moje první přání je, abych konečně našel čas na to, abych složil svá puzzle. Protože mi na policice stojí asi rok a půl. Moje druhé přání je, abych dostal nový notebook.

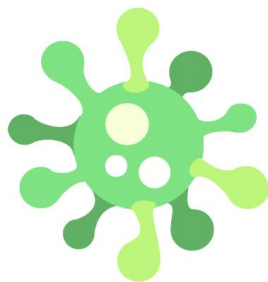
Protože tenhle, co mám, se někdy dlouho zapíná a seká se. Moje třetí přání je doplnit sbírku 3D puzzle. Protože mám tyto: Empire State Building (Amerika), Vítězný oblouk a Eiffelova věž (Francie) a Šikmá věž (Itálie). Takže mi z těch, co jsou s podsvícením, chybí už jenom Big Ben z Velké Británie a bude to komplet.

Sabina:

Má tři přání jsou: aby lidé na sebe nebyli tak zlí. Abychom my lidé i zvířata neumírali. A až budu velká, chtěla bych mít dobrou práci, kde budu vydělávat hodně peněz.

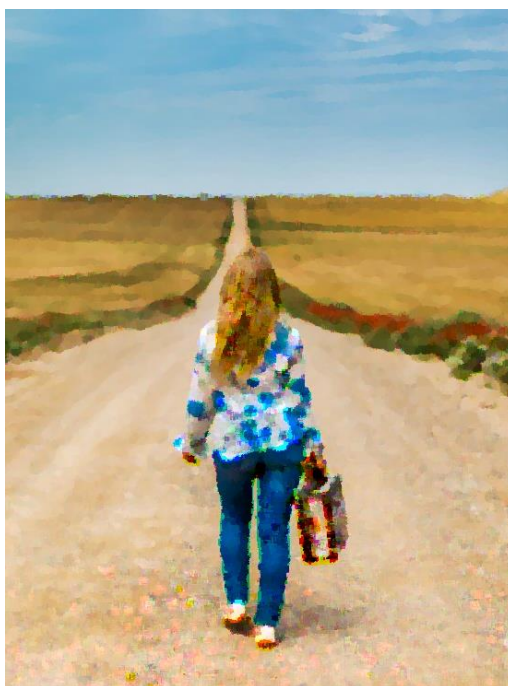
Tak já už jdu...

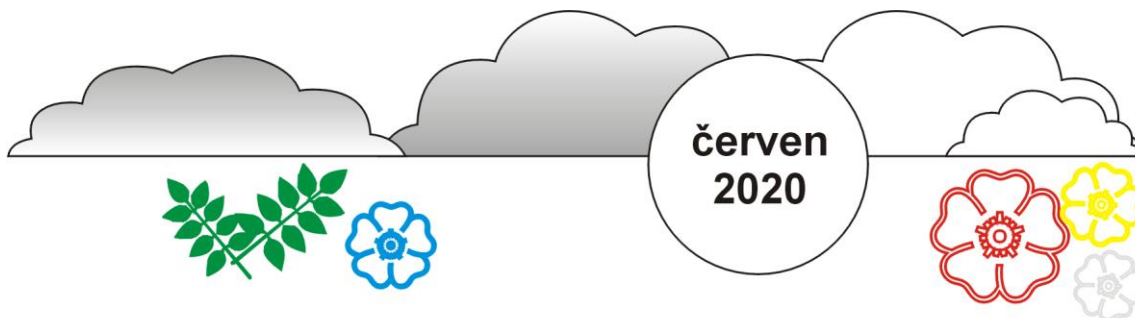

Vzhledem k opatřením v souvislosti s koronavirovou nákazou se 9. třída nemůže rozloučit tradičním způsobem na obecním úřadě, kde bývali přítomni rodiče, kamarádi i učitelský sbor. Rozloučení se školou budou deváťáci absolvovat komorním způsobem pouze v prostoru své třídy. Některé žákyně zavzpomínaly na svůj devítiletý pobyt ve škole a vy si přečtete jejich příspěvky.

Daniela: Do školy jsem většinou chodila nerada, protože mě to tam nebavilo, ale vím, že to bylo potřeba. Mám spoustu zážitků ze školy, ale hlavně si vybavuji, jak za mnou jezdili kamarádi. Jeden ze zážitků s nimi je například ten, když za mnou přijeli poprvé. Dvě spolužačky přijely na koni a spolužák se spolužačkou autem. Ti, co přijeli autem, dorazili trošku dříve. Když přijely i spolužačky na koni, tak mi řekly, že ti v autě se ztratili a stojí u nějakého rybníka, což byl ve skutečnosti rybník ve středu vesnice. Do té doby jsem netušila, že v tak malé vesnici, jako je ta naše, se někdo může ztratit. Myslím, že mi určitě nějakí spolužáci budou chybět, ale s tím nic nenadělám, protože čas nezastavím. Jinak se těším, že mám něco za sebou a že roky, co budu ještě chodit do školy, se krátí.

Irena: Povinnou školní docházku jsem měla docela ráda, i když jsem na ni občas doma nadávala. Nadávala jsem hlavně na vstávání, ale zvykla jsem si. Uteklo to jako voda. Zážitek mám poměrně hodně, hlavně těch, jak jsme se s Alžbětou hašteřily. Jak tak přemýšlím, tak můj nejhorší zážitek byl v 9. třídě. Moc kamarádů jsem tu neměla, asi z toho důvodu, že jsem se hodně stranila. Spolužáci mě často štváli, ale občas s nimi byla zábava. Někteří mě provokovali, hlavně pak jeden můj spolužák, ten mě doslova nesnášel, ale já jeho taky. Jinak jsem ráda, že kvůli tomu vím, jaké to je být na jednom místě s blbcem. Škola ve Starém Hobzí mě toho hodně naučila. Tato škola mi bude dost chybět, ale vím, že čas nezastavím. Nebyla jsem ve třídě oblíbená a ani jsem nebyla šprt. Mně osobně budou chybět hlavně paní učitelky, co mě učily a pomáhaly mi. Chtěla bych poděkovat všem učitelkám, které byly našimi třídními učitelkami za to, že to s námi vydržely, protože se tu objevily problémy. Ale hlavně moje velké DÍKY patří paní učitelce Tesařové, dříve Malotínové. Po letních prázdninách, které taky utečou rychle, mě čeká další nová éra života. Na ni se docela těším, ale mám obavy, že to nezvládnou. Ale ano, zvládnou to. Za pomoci rodiny a přátel. Budu v jiném prostředí s novými učiteli a spolužáky, ale hlavně si budu muset zvyknout na novou spolubydlící. V životě není nic jednoduché a já budu muset zvládnout i daleko těžší překážky.

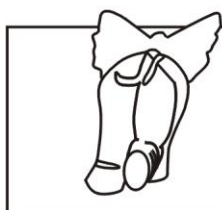

Tak já už jdu...

Aneta: Docela se těším, až odsud odejdu. Těším se na nové lidi a na nové prostředí. Ale určitě mi to tady bude trochu chybět. Bude mi chybět naše třída. Na některé spolužáky budu vzpomínat víc a na některé méně. Budou mi chybět i paní učitelky, které s námi měly svatou trpělivost. Bude mi chybět povídání v hodině, bylo to o dost lepší než se učit a taky občas zajímavější. Se spolužáky máme spoustu zážitků. Na 1. stupni jich tolik není, nebo si je nepamatuji. Ale na 2. stupni jich je až dost. Dobře vím, že jsme se nechovali úplně nejlíp a naše chování a průšvihy se nedají omluvit. Hlavně ten poslední průšvih. Ale občas s námi byla i legrace. Já určitě budu vzpomínat, ale spíše na ty hezké chvíle než na ty špatné a smutné. A kdo ví, třeba se zase někdy potkáme.

Simona: Na začátku jsme byli celkem početná třída, i když já s nimi od počátku nebyla, protože jsem přišla v polovině 1. třídy. Nebyla jsem moc oblíbená, spíše ponižovaná. Postupem času se vše změnilo, začali mě i uznávat a zapadla jsem i mezi děvčata. Zážitků mám spoustu jak z dolního, tak i z horního stupně. Byli jsme už od 1. ročníku početná třída. Nikdy nás nebylo méně jak 10, pohybovali jsme se v počtu kolem 13 žáků. A jaké mám zážitky z prvního stupně? Tak třeba jak Verča chodila jeden den s Pepou. Všem nám to ale prozradila, a proto se s ní Pepa rozešel. Nebo když Honza nadával mojí sestře. Přišla k němu Monika a za trest mu z každé strany vlepila pohlavek. Vzpomínám, jak Adéla zapálila na záchodě toaletní papír či jak jsme vyvolávali duchy. Na horním stupni to bylo lepší. To jsme se nadělali věcí! Upřímně: po těchto zážitcích jsem možná připravená na všechno. To věčné zlobení mezi sebou a ubližování si, ale na druhou stranu mám i pěkné a zábavné zážitky. Třeba pojídání mýdla, koupání s kachnami atd. Bylo to s námi jak na horské dráze. Já jsem byla taková třídní vrba a většinou o všem věděla. Někdy to vypadalo, že spolu nevycházíme, ale ono to bylo tak, že jsme se podporovali a pomáhali si navzájem. Myslím si, že mi všichni stejně budou chybět. Klidně bych si to zopakovala. Mrzí mě, že to končí a že nemáme slavnostní předávání vysvědčení na obecním úřadě, i když by to bylo asi všechno na mně, ale to by mi nevadilo. Něco končí, něco začíná. Náš příběh ze základní školy právě končí. Ale už teď mi chybí.

tisk

ZŠ a MŠ Staré Hobzí

e-mail: skola.hobzi@dac.cz

www.skolahobzi.cz